

רע"פ 6221/14 - מוחמד עאבדין נ' מדינת ישראל

רע"פ 6221/14 - מוחמד עאבדין נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 6221/14

מוחמד עאבדין

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[21.09.2014]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 16.9.2014, בעפ"ת 14557-05-14, שניתן

על-ידי כב' השופט א' כהן

בשם המבקש - עו"ד איברהים עיאד

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' כהן), בעפ"ת

14557-05-14, מיום 16.9.2014, בגדרו נדחה ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב'

השופט י' ריבלין - סג"נ) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 5450-12-13, מיום 30.3.2014.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

רקע והליכים קודמים

2. בכתב האישום שהוגש נגד המבקש, מסופר כי ביום 14.10.2013, נהג המבקש ברכב וביצע עקיפה מסוכנת, בדרך לא

פנויה, כשהוא חוצה קו הפרדה רצוף. לפיכך, יוחסה למבקש עבירה לפי תקנה 47(ד) ולפי תקנה 47(ה)(5) לתקנות

התעבורה, התשכ"א-1961.

3. המבקש התייצב לדיון בפני בית המשפט לתעבורה, ביום 30.12.2013, וביקש שהות נוספת בטרם יידון עניינו, על מנת להסדיר את ייצוגו. ביום 24.2.2014, הגיע המבקש לדיון, וטען כי אין לו יכולת כלכלית להיות מיוצג על-ידי עורך דין. במסגרת דיון זה, נקבעה ישיבת הוכחות ליום 30.3.2014, והודע למבקש כי במידה שלא יופיע לישיבה זו, הוא יישפט בהיעדרו. לדיון ההוכחות התייצבו שני עדי התביעה, אך המבקש נמנע מלהתייצב במועד. לאחר המתנה בת חצי שעה, החליט בית המשפט לתעבורה לקיים את הדיון בהיעדרו של המבקש, בהתאם לסמכותו מכוח סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ). עדי התביעה נחקרו בחקירה ראשית, בא-כוח המשיבה סיכם את טענותיו, ובית המשפט לתעבורה החליט להרשיע את המבקש במיוחס לו. בהמשך, ולאחר שבא-כוח המשיבה ציין כי לחובתו של המבקש עומדות 45 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, גזר בית המשפט לתעבורה את דינו של המבקש, והשית עליו את העונשים הבאים: קנס בסך 1,000 ש"ח; פסילת רישיון נהיגה למשך 5 חודשים; וכן 3 חודשים פסילה על תנאי.
4. לאחר שנגזר דינו, התייצב המבקש באולם בית המשפט, והסביר כי איחר לדיון עקב עומס רב שהיה במחסום "קלנדיה", בשל אירועי יום האדמה. המבקש הגיש בקשה לביטול פסק דין, ובהחלטת בית המשפט לתעבורה מאותו יום, נדחתה בקשה זו. בהחלטה נאמר כי: "בית המשפט המתין לנאשם [המבקש] שעה. גם בנסיבות של פקקי תנועה מדובר בזמן רב. אין מקום לפיכך לבטל את פסק הדין. דוחה הבקשה".
5. על החלטה זו הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי. בערעור, טען המבקש כי האיחור לדיון ההוכחות נגרם עקב "סיבות שאינן תלויות בו כלל", וכי נגרם לו עיוות דין, כאשר לא ניתנה לו הזדמנות להתגונן מפני האישום אשר יוחס לו. בנוסף, נטען בערעור, כי קיימות סתירות בין עדויותיהם של עדי התביעה, ואין בעדויות אלה על מנת להוכיח את אשמתו של המבקש מעל לספק סביר. המבקש הוסיף וטען בערעורו, כי העונש שהושת עליו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, "במיוחד לאור היותו [של המבקש] נהג וותיק ומקצועי".
6. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי נקבע, כי בית המשפט לתעבורה נהג כדיון, "ואף גילה אורך רוח בכך שהמתין למערער [למבקש] למעלה מ-45 דקות". גם לגופו של עניין, לאחר שעניין בפרוטוקול הדיון והעדויות, לא מצא בית המשפט המחוזי חשש לעיוות דינו של המבקש, כתוצאה מכך שהדיון נערך בהיעדרו. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי גם העונש אשר הושת על המבקש, אינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור, וזאת בפרט נוכח עברו התעבורתי המכביד של המבקש. לפיכך נדחה הערעור.
7. לאחר שניתן פסק הדין בערעור, ביקש בא-כוחו של המבקש לעכב את ביצוע פסק הדין. לדבריו, בית המשפט ציין, בפתח הדיון, כי רובם המוחלט של ערעורי התעבורה הנידונים בפניו, נדחים בסופו של יום. בית המשפט דחה את הבקשה לעיכוב ביצוע, וזאת גם לנוכח העובדה כי המבקש עשה דין לעצמו ולא הפקיד את רישיון הנהיגה שלו עד למועד הדיון בערעור. עוד צויין בהחלטתו של בית המשפט, כי הדברים שנאמרו לעניין סיכויי הערעור בתיקי תעבורה, נאמרו בכדי להפיס את דעתו של בא-כוח המבקש, לאחר שהלה הביע טרזניה על הצעת בית המשפט למשוך את הערעור, לבל יחשוב בא-כוח המבקש כי מדובר ב"עניין אישי" נגדו. הבקשה לרשות ערעור

8. בבקשה שלפניי, מפנה המבקש לטענותיו כפי שהובאו בהודעת הערעור אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי. נטען על-ידי המבקש, כי דבריו של בית המשפט המחוזי, לפיהם הרוב המכריע של הערעורים מסוג זה נדחים, עולים כדי פגיעה בזכות היסוד להגשת ערעור. לטענתו של המבקש, בפסק דינו של בית המשפט המחוזי אין התייחסות עניינית לטענותיו של המבקש בערעור. לשיטתו של המבקש, די באמור בכדי להצדיק את התערבותו של בית משפט זה וליתן למבקש רשות ערעור.

דיון והכרעה

9. הלכה מושרשת היא, כי מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים מצומצמים בלבד, אשר מתגלה בהם חשש לעיוות דין כלפי המבקש או מתעוררים שיקולי צדק כלפיו, או כאשר הבקשה מצריכה דיון בסוגיה משפטית כבדת משקל או רחבת היקף, באופן החורג מעניינים של הצדדים לבקשה (רע"פ 5266/14 פלוני נ' מדינת ישראל (5.8.2014) (להלן: עניין פלוני); רע"פ 5205/14 סלמה נ' מדינת ישראל (3.8.2014); רע"פ 4803/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (23.7.2014)). ברי, כי הבקשה שלפניי איננה מעוררת סוגיה משפטית נכבדה, והיא גם איננה חורגת, בכהוא זה, מענייני הפרטני של המבקש. כמו כן, חרף הנימה המשתמעת מן הבקשה, לא ראיתי חשש כלשהו כי נגרם למבקש עיוות דין. על כן, משהבקשה איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה כאמור, דינה להידחות.

10. למעלה מן הצורך יאמר, כי גם לגופו של עניין, לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. דבריו של בית המשפט המחוזי לבא-כוחו של המבקש, נאמרו בהקשר מסוים, כמפורט לעיל, ואין בהם כדי ללמד על פגיעה כלשהי בזכותו של המבקש להגיש ערעור.

המבקש לא התייצב במועד שנקבע לדיון בעניינו, חרף אזהרתו של בית המשפט לתעבורה. בית המשפט היה רשאי להיעתר לבקשה לביטול פסק הדין, "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו [של המבקש] או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין" (סעיף 130(ח) לחסד"פ). המבקש הגיע לדיון בעניינו באיחור של שעה תמימה, בטענה של עומס במחסום "קלנדיה", וזאת אף שכתובת מגוריו היא בירושלים. הערכאות הקודמות לא מצאו בכך "סיבה מוצדקת" לאי התייצבות, והמבקש לא הסביר מהי השגגה אשר נפלה, לטענתו, בקביעה זו (ראו והשוו: רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)). בנוסף, לאחר שעיינתי בפרוטוקול הדיון שנערך בבית המשפט לתעבורה, מקובלים עליי דבריו של בית המשפט המחוזי, לפיהם לא מתגלה חשש לעיוות דינו של המבקש, כתוצאה מכך שהדיון נערך בהיעדרו. בנסיבות אלה, לא מצאתי עילה להתערבות בהחלטה לדחות את הבקשה לביטול פסק הדין.

עוד אציין, כי לאחר עיון בהודעת הערעור, לא ירדתי לסוף טענתו של המבקש, לפיה בית המשפט המחוזי לא שם ליבו כלל לנימוקי הערעור. בין כך ובין כך, בקשה לרשות ערעור איננה המקום המתאים לעריכת "מקצה שיפורים" בעקבות תוצאתם של הליכים קודמים, וודאי שאין מקום לעשות כן על דרך ההפניה לכתבי טענות קודמים (ראו עניין פלוני, בפסקה 8; רע"פ 5064/14 נתשה נ' מדינת ישראל (22.7.2014)). בנוסף, העונש אשר הושת על המבקש, איננו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים, וגם בהיבט זה לא ראיתי כל עילה להתערבות (רע"פ 2089/12 סינאי נ' מדינת ישראל (14.3.2012); רע"פ 4892/98 ואיל נ' מדינת ישראל (2.9.1998)).

11. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחת בזאת. נוכח התוצאה, מתייתר הדיון בבקשתו של המבקש לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ו באלול התשע"ד (21.9.2014).